

Як усе починалось...

Колись він плавав по морях і океанах, а потім зійшов на берег і зробився Директором цукрової фабрики.

А ким іще він міг зробитися, коли в нього було:

– три мішки з найкращою кавою з Гватемали;

– сім мішків цукру з тростини;

– кориця, мускатний горіх та інші спеції
і папуга Хорхе Умберто на плечі.





Тож він прив'язав свій корабель під корабельними соснами, а сам пішов шукати приміщення для фабрики.

Невдовзі знайшов, що шукав. Там були високі стіни і великі вікна, що впускали багато світла. Якщо чесно, будинок був неабияк схожий на маяк. Тож, хоча міцно стояв на суходолі, все ж нагадував про морські мандри.

Хорхе Умберто був дуже радий, що вони врешті зішли на берег, бо ця морська хитавиця не давала йому спокою.

— Від неї я позеленів, — жалівся папуга.



Очевидно, що в приміщенні колись давно вже була якась фабрика, бо там знайшлося старе обладнання і навіть дві таблички (з тих, що вішають на дверях робочого кабінету):

«Директор»

і «Головний технолог».

Отож одна табличка дісталась Директору цукрової фабрики, а інша — Хорхе Умберто.

З чого ж почати роботу?



— Треба спершу пофарбувати старе обладнання! — запропонував Головний технолог.

— Ні, спершу ми маємо домовитись про оренду. А обладнання купимо нове! — сказав Директор.

Хорхе Умберто причепурився і вони вирушили до міської ради.

— Гм, а що саме ви збираєтесь відкрити? — спитали Директора в міськраді.

— Цукрову фабрику.